

řety za potraviny, nevylučuje způsobilosti tohoto jednání, stupňovati cenu cigaret; naopak je přirozeno, že obžalované byly by buď vůči osobám, s nimiž zboží směňovaly, nebo po případě vůči osobám, jímž byly by vyměněné potraviny zcizily, uplatňovaly ne-li vyšší hodnotu cigaret, tož aspoň nákupní cenu a ostatní své náklady, takže činnost obžalovaných mohla účinkovati na úkor spotřebitelů ve směru vzestupném buď na cenu cigaret, nebo po případě na ceny potravin, pakliže je vyměňovaly za účelem dalšího zcizení. Rozhodným pro posouzení, zdali činnost obžalovaných byla způsobilá, stupňovati cenu předmětu, je proto nezjištěný nalézacím soudem poměr cen, jež obžalované zamýšlely počítati při směnách za tabák, nebo v případě zcizení potravin za tyto, tedy nákupních cen, zvýšených ostatními náklady a po případě zamýšleným ziskem, ku režijním cenám tuzemských cigaret téže jakosti. Odsuzující výrok nalézacího soudu je dle toho, co dovozeno, zmatečným dle § 281 čís. 9 lit. a) tr. ř. a bylo jej proto k stížnosti Anny L-ové, jak pokud jde o tuto obžalovanou tak i, ježto tento důvod jest ku prospěchu též spoluobžalované Anežce S-ové, která zmateční stížnosti nepodala, dle § 290 tr. ř. ve výroku o vině této spoluobžalované, dále i ve výroku o trestu a výrocích, s ním souvisejících zrušiti. Ježto ve zmíněném rozsudku a jeho důvodech nejsou zjištěny ony skutečnosti, které při správném použití zákona měly by býti základem nálezu, byla věc v obou případech vrácena nalézacímu soudu, by znova o ní jednal a rozhodl.

Čís. 817.

Podmínečný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Tím, že se obžalovaný vzdal opravných prostředků proti rozsudku, v němž nebyl obsažen výrok o podmínečném odkladu výkonu trestu, není mu zabráněno, by se po té nedomáhal podmínečného odsouzení.

Dřívější odsouzení pro zločin na dobu delší tří měsíců vylučuje — neuplynula-li ještě zákonná lhůta — podmínečné odsouzení bez rozdílu, zda byl dřívější trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných čili nic.

Lhůta §u 2, odstavec druhý, počíná dnem, kdy byl pachatel předchozí trest skutečně prominut, nikoliv kdy nastaly podmínky ku prominutí jeho.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1922, Kr II 37/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním jednání zmateční stížnosti státního zastupitelství do usnesení krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 7. prosince 1921, pokud byl obžalovanému povolen podmínečný odklad výkonu trestu podle § 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. s osvědčovací lhůtou tří let, zrušil napadené usnesení a prohlásil odsouzení nepodmínečným.

Důvody:

Napadeným usnesením bylo vysloveno, že se obžalovanému povoluje dle §§ 1 a 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. podmínečný odklad výkonu trestu, uloženého mu rozsudkem krajského soudu v Uher-

ském Hradišti ze dne 19. října 1921, pro zločin krádeže dle §§ 171, 173, 176 II. a) tr. zák. těžkým žalářem dvou měsíců, zostřeným a doplněným tvrdým ložem, a že se zkušební doba určuje na tři roky. V důvodech usnesení se sice uvádí, že obžalovaný byl dne 12. října 1912 odsouzen k těžkému žaláři na čtyři měsíce se zostřením a že si trest ten odpykal teprve dnem 7. března 1913, tudíž asi před 9 lety, dle názoru nalézacího soudu jsou však vzhledem na motiv dotyčného zločinu (loveckou vášeň) a se zřetelem na příznivou zprávu četnictva dány podmínky amnestie dle nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. (prominutí následků odsouzení) a není tudíž podmíněčné odsouzení v tomto případě vyloučeno. Zmateční stížnost státního zastupitelství odporuje tomuto usnesení, opírajíc se o důvod zmatečnosti č. 11 § 281 tr. ř., ve dvojím různém směru. Jednak namítá, že obžalovaný, který trest přijal a jen o jeho odklad požádal, nemůže dodatečně žádati o podmíněčné odsouzení, jelikož rozsudek stal se právoplatným a to, jak stížnost zřejmě za to má, i potud, pokud obžalovanému nebyl jím povolen odklad trestu. Touto svojí námitkou, opírající se o důvod procesuální, neuplatňuje zmateční stížnost především hmotněprávního důvodu zmatečnosti, jehož se číselně dovolává. Než i věcně je námitka bezpodstatná. Rozsudek ze dne 19. října 1921 výroku o podmíněčném odsouzení vůbec neobsahuje. Následkem toho neměl obžalovaný podkladu, aby byl mohl rozsudku odporovati pro nepovolení podmíněčného odkladu trestu. Nemá proto významu skutečnost, zdůrazňovaná zmateční stížností, že totiž obžalovaný po prohlášení rozsudku trest přijal a jen o jeho odklad požádal, nesejde dokonce ani na tom, že se obžalovaný dle dalšího záznamu protokolu o hlavním přelíčení vzdal výslovně i opravných prostředků. Prohlášení to mohlo se přirozeně vztahovati jen na výroky, v rozsudku obsažené a obžalovanému prohlášené, a nezbavovalo ho práva, navrhnouti, aby soud o podmíněčném odsouzení rozhodl dodatečně. Naproti tomu nelze upřít zmateční stížnosti oprávnění, pokud namítá, že nalézací soud neprávem neshledal v dřívějším odsouzení obžalovaného pro zločin krádeže překážku, vylučující u něho dle § 2 zákona ze dne 17. října 1919, č. 562 sb. z. a n. podmíněčné odsouzení. Dle tohoto ustanovení zákonného je podmíněčné odsouzení vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců nebo vůbec pro čin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné. Doslov tohoto předpisu nemůže zavdati důvodné příčiny k pochybnostem v tom směru, že každým dřívějším odsouzením vinníkovým pro zločin na dobu delší tří měsíců je podmíněčné odsouzení vyloučeno, ač neuplynulo-li do dne, kdy spáchal nový trestný čin, deset let ode dne, kdy byl trest vykonán, kdy byl trest právoplatně prominut, kdy byl výkon trestu promlčen, nebo kdy podle zákona o podmíněčném odsouzení vysloveno, že se podmíněčně odsouzený osvědčil (druhý odstavec § 2 zákona o podmíněčném odsouzení). Není tedy správným názor, projevený i zmateční stížností v ten smysl, že dřívější odsouzení pro zločin na dobu delší tří měsíců vylučuje podmíněčné odsouzení jen tenkrát, šlo-li zároveň o čin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné. Ze zjištění napadeného usnesení, ač kusých a nepřesných, doplněných daty z trestních spisů o dřívějším trestném činu z r. 1912, jichž se ve svých důvodech dovolává i usnesení, vychází na jevo, že rozsudkem ze dne 12. října 1912 byl obžalovaný pro zločin nedokonané krádeže ve smyslu §§ 8, 171, 174 II. f), 176 II. a) tr. zák.

odsouzen do těžkého žaláře, zostřeného a doplněného postem a tvrdým ložem na 14 dní a jednou tmavou komorou po celou dobu vazby, na dobu 4 měsíců, tedy na dobu delší tří měsíců, a že tento trest byl na něm vykonán v době od 7. listopadu 1912 do 7. března 1913. Trestný čin, pro který byl obžalovaný rozsudkem ze dne 19. října 1921 znovu vinným uznán, spáchal dle rozsudkového zjištění počátkem roku 1921, tedy v době, do níž ode dne, kdy byl dřívější trest vykonán, ještě deset let neuplynulo. Je tedy podmíněčné odsouzení dle § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. zřejmě vyloučeno. Úvahy napadeného usnesení, dle nichž vzhledem na motiv dříve spáchaného zločinu a na příznivou zprávu četnictva jsou prý dány podmínky amnestie dle nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n., jsou právně bezvýznamny, jelikož dle shora citovaného druhého odstavce § 2 zákona o podmíněčném odsouzení nevylučuje dřívější odsouzení pro zločin na dobu delší tří měsíců podmíněčného odsouzení pouze tenkrát, uplynulo-li ode dne, kdy vinník spáchal nový trestný čin, deset let ode dne, kdy byl trest skutečně a to právo platně prominut, nikoliv tedy již tenkrát, byly-li by dány pouze podmínky prominutí ať již trestu samého nebo následků odsouzení (§ 5 zmíněného nařízení). Bylo proto odůvodněné zmáteční stížnosti vyhověti, napadené usnesení, poněvadž jím nalézací soud překročil při výměře trestu svou trestní pravomoc, jako zmátečné dle čís. 11 šu 281 tr. ř. zrušiti a uznati zároveň dle § 288 čís. 3 tr. ř. ve věci samé.

Čís. 818.

§ 178 tr. zák. stanoví jednotnou trestní sazbu. Není proto s hlediska § 265 tr. ř. závady, by několika rozsudky nebyl celkem uložen trest žaláře přes jeden rok.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1922, Kr I 156/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 4. listopadu 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a) tr. zák. a odsouzen dle §§ 178 a 180 tr. zák. za použití § 55 tr. zák. se zřetelem k ustanovení § 265 tr. ř. do těžkého žaláře na dva měsíce, zostřeného jedním postem měsíčně.

Důvody:

Nalézací soud vyměřil obžalovanému trest dle §§ 178, 180 tr. zák. se zřetelem na ustanovení § 265 tr. ř. a za použití § 55 tr. zák. těžkým žalářem v trvání dvou měsíců, zostřeným jedním postem měsíčně. Stížnost odporuje tomuto výroku, dovolávajíc se zmátečního důvodu čís. 11 § 281 tr. ř. a dovozujíc, že nalézací soud použil trestní sazby, která se na tento případ nevztahuje; trestný čin, kterým stěžovatel byl napadeným rozsudkem uznán vinným, byl spáchán dne 9. července 1919, stěžovatel mohl za něj a za trestné činy, pro které rozsudky krajského soudu ze dne 20. srpna 1919 a ze dne 21. května 1920 byl odsouzen do těžkého žaláře na dobu 5 a 6 měsíců, býti potrestán dle § 178 tr. zák. celkem